

[Vesterager.]

mod sit eget Parti og sin allierede, som har bibragt Befolkningen og den nuværende Opposition den Opfattelse, at de var uhyre langt fremme i deres Arbejde til Forbedring og Revision af de forskellige Ting, som trænger saa haardt dertil.

Naar det imidlertid ikke er Tilfældet, og de først skal til at begynde nu, nuvel, saa bøjer jeg mig derfor og siger til Socialministeren, at jeg skal med Taalmodighed vente paa, at han bliver færdig med sit Arbejde. Det maa man altid unde en Minister. Men jeg maa sige, at saa taber jeg ikke saa lidt af Respekten for de store Løfter, der blev givet ude paa Møderne om det store forberedende Arbejde, der ligger færdigt, saa snart de bare kunde komme til Magten.

Hermed skal jeg endnu en Gang anbefale, at man stemmer imod det foreliggende Lovforslag, fordi jeg finder, at det griber ind paa Omraader, hvor en midlertidig Lovgivning ikke har noget at gøre.

Holdgaard: Det ærede Medlem Hr. Vesterager kan have Ret i, at han ikke lider af Spørgesyg i Forhold til Venstres Lidelser i den Retning, for den Gang Venstre havde stillet 15 Spørgsmaal, var det ærede Medlem ganske overvældet og undlod ganske at stille Spørgsmaal. — Det ærede Medlem har nu faaet sin Udtalelse rettet til, at det var det Indtryk, han havde af os andre, men at han ikke selv har stillet Forslag, det er i alt Fald en Indrømmelse. Det, det ærede Medlem ønskede, var et Samraad med Ministeren om, hvorfra Pengene skulde komme; det har vi hørt saa tidt ude paa Vælgermøderne, og det har det ærede Medlem heller ikke glemt, fordi han kom i Udvalget. Det er der ikke noget at sige til, men der skete saa det, at den Gang Venstre ikke vilde være med til at stille dette Spørgsmaal, saa trak det ærede Medlem det tilbage, saa manglede han altsaa Mod til at staa ene, og saa kan vi ikke tage det saa særligt alvorligt.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen siger, at Venstre ikke er Tilhænger af, at man vifter med Millioner. Jeg ved ikke, om nogen er Tilhænger af, at man vifter med Millioner, men naar det ærede Medlem siger, at Venstre godt kunde tænke sig at forhandle om visse Ændringer, saa maa jeg stille det direkte Spørgsmaal: hvorfors har man da ikke stillet Forslag om de Ændringer, som man mente var paakrævet? Det kan ikke nytte alene at tale, man kan tale

og tale, men det kan de gamle, der fryser og ikke har nok til Livets Ophold, ikke have megen Glæde af. Jeg synes derfor, det var paa Tide, man havde stillet disse Ændringsforslag, hvis man virkelig mener noget med det.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg ved Forslagets første Behandling havde lovet ham, at han skulde faa Oplysninger. Jeg kom med en Bemærkning om, at jeg vilde haabe og tro, at der i Udvalget vilde komme til at foreligge Oplysninger, der kunde tilfredsstille, men det har altsaa vist sig, at jeg har taget fejl. Men naar det ligger saadan, at godt 100 Landkommuner og 14 Købstæder er uden Midler til at imødekomme den Trang, der er til Stede, saa havde jeg dog troet, at dette var tilstrækkeligt til at overbevise det ærede Medlem, tilmed da den væsentligste Del af disse Landkommuner er styret af hans egne politiske Meningsfæller. Jeg har altsaa taget fejl, mit Haab er blevet skuffet, men derved er jo intet at gøre.

Saa sagde det ærede Medlem — og dermed skal jeg slutte —, at jeg ønsker at fremstille mig som den, der har særligt Hjertelag overfor de syge og de gamle, og det klæder mig ikke. Det er jo muligt; den Paastand har det ærede Medlem Lov til at fremsætte, og den Opfattelse har han Lov til at have, at det ikke klæder mig, det er jo ikke det, der er det afgørende, hvad der klæder os. Men saadan som Forholdene ligger her i Dag, er Stillingen den, at jeg viser mit Sidelag ved at tilraade at stemme for et Forslag, som vil yde noget til de gamle, hvorimod det ærede Medlem viser sit Sindelag paa den Maade, at han anbefaler at stemme imod dette Forslag. Det er Forskellen, og den tror jeg alle og enhver er klar over.

Socialministeren (Steincke): I den ærede Ordfører Hr. Kr. Kristensens Udtalelser er det ikke lykkedes mig at finde andet end Gentagelser. Derimod vil jeg gerne henvende et Par Ord til Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Vesterager.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager konstaterede min Forbitrelse i Anledning af de Bemærkninger, de konservative Medlemmer havde gjort i Betænkningen. Nej, jeg er ikke forbitret; lige saa lidt som f. Eks. en Dommer bliver vred, naar han undtagelsesvis føler sig tvunget til at anvende Taabeparagraffen, eller en erfaren Lærer bliver vred, fordi en Eley er dummere end ønske-